

ОСТРОМИРОВО ЕВАНГЕЛИЕ.

Остромировото евангелие свободно може да са нарече първъ писменъ старо-български памѣтникъ, ако дяконъ Григорий, който е преписалъ тоя памѣтникъ за „Новгородскиятъ п а с ѣ д н и к ъ Остромира“ (въ 1056 — 1057) и да е внесалъ въ него нѣкои русски ортографически форми. Езикътъ и правописанието въобще, които иматъ извѣрждно сходство съ другите старо-български памѣтници, потвърждаватъ нашето убѣждение буквално. Мациевски говори, че това евангелие е преведено отъ грѣцки на славянски езикъ именно отъ свѣтите братия Кирила и Methodия и послѣ е преписвано нѣколко пѣти съ малки или съ голѣми отстъпки отъ първобитниятъ преводъ. Рѣкопиетъ, който е билъ назначенъ за Остромира, по мнѣнието на А. Востокова, е билъ третѣо или четвѣрте копие отъ преводътъ на свѣтите славянски равноапостолни братия. Това мнѣние потвърждаватъ още Карамзинъ и Шафарикъ. Носовите звукове ж и ѡж, ѡ и ѡа, полугласните ѡ и ѡ, както и буквата ѡ, са употрѣбляватъ повечето пѣти правилно, по правилата на старо-българскиятъ езикъ, както въ корѣните на думите, така и въ окончаніята. Окончанията на пѣдните прилагателни имена са не съкращаватъ. Преходящето време има продължително окончание. Ако буквата ѡ по нѣкогашъ и да са замѣнява съ шѡ, то това отстъпление е зависѣло исклучително отъ преводачътъ. Но най-главното доказателство, че това евангелие е било просто копие отъ нѣкой старо-български памѣтникъ, са заключава въ „Послѣсловieto“ и въ „Синаксарѣтъ,“ които сѡ помѣсте-